

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **ARDSYSTÉM, s.r.o.**, P. Mudroňa č. 5, Žilina, *zastúpeného advokátkou Mgr. K. B.*, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Nitre**, Lomnická č. 44, Nitra o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. sp.: KSUNR-2010-689-004 zo dňa 19. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/120/2010-41 zo dňa 31. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/120/2010-41 zo dňa 31. januára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. sp.: KSUNR-2010-689-004 zo dňa 19. júla 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Mesta Nitra č. SP 4193/2010-012-JUDr.Sp zo dňa 29. marca 2010, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 1.300 € za porušenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že v mesiaci jún 2009 na pozemku parc. č. X.

katastrálne územie N.N. na N. umiestnil a do decembra 2009 užíval 2 kusy reklamných zariadení o rozmeroch 3.000 mm x 2.000 mm bez predpísaného povolenia stavebného úradu.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca v júni 2009 umiestnil dva kusy reklamných zariadení na N. a tieto užíval až do decembra 2009, kedy ich odstránil. Reklamné zariadenia boli umiestnené bez povolenia príslušného stavebného úradu, pričom žalobca tvrdil, že na umiestnenie reklamných zariadení nepotreboval vydanie povolenia, pretože neboli spojené s pozemkom, ale jednalo sa o voľne položené reklamné zariadenia.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, pretože reklamné zariadenia o rozmeroch 3.000 mm x 2.000 mm neboli voľne položené na pozemku, čo preukazuje i vyhotovená fotodokumentácia. Umiestnenie reklamných zariadení vyžadovalo úpravu pozemku, a to v tom zmysle, že bolo potrebné upraviť podklad pre ich položenie, teda vyhlíbiť základové lôžko a vysypať ho kamennou drťou, čo jednoznačne preukazuje i fotodokumentácia vyhotovená po odstránení reklamných zariadení a úpravu terénu potvrdila i právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 18.1.2010. Krajský súd poukázal na to, že stavebný zákon v ust. § 71 vyžaduje udelenie povolenia k umiestneniu reklamných zariadení, ktoré sú spojené s pozemkom alebo stavbou, pričom sa nevyžaduje pevné spojenie s pozemkom, ako je to pri ostatných stavbách. Krajský súd považoval za nepochybné, že umiestnené reklamné zariadenia boli spojené s pozemkom, pričom toto spojenie vyvodil z vyhlíbenia základového lôžka a jeho vysypania kamennou drťou a následného ukotvenia reklamného zariadenia do pozemku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe v konaní pod sp. zn. 28 Ca 17/93, na ktoré poukazoval aj žalobca, a z ktorého možno vyvodit' záver, že spojenie reklamného zariadenia s pozemkom predstavuje konkrétne prepojenie predmetov, ktoré vzniklo určitým mechanickým postupom zabezpečujúcim vzájomnú polohu týchto predmetov.

Krajský súd konštatoval, že z ust. § 73 stavebného zákona vyplýva, že na konanie o povolení reklamných a propagačných zariadení sa vzťahujú primerane ustanovenia oddielu 4 stavebného zákona (§ 54 až § 70), t.j. povoľovanie stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác, s poukazom na to, že správne orgány v správnom konaní vo vzťahu k žalobcovi primerane tieto ustanovenia i použili. Stavebný zákon v ust. § 55 príkladmo vymedzuje, kedy a pri akých stavbách sa stavebné povolenie vyžaduje a v ust. § 56

uvádza, kedy sa stavebné povolenie ani ohlásenie stavby stavebnému úradu nevyžaduje. Vzhľadom na variabilitu stavieb a im podobných zariadení rozhodovaciu činnosť o požiadavke stavebného povolenia zákonodarca ponechal stavebnému úradu, čo nepochybne vyplýva z ust. § 57 stavebného zákona, teda i rozhodnutie podľa § 71 a nasl. o vydaní povolenia na umiestnenie zamýšľaného reklamného a propagačného zariadenia. Podľa názoru krajského súdu v predmetnej veci v prípade umiestnenia reklamného zariadenia bolo potrebné vychádzať z úpravy uvedenej v § 71 a nasl. stavebného zákona, z ktorej vyplýva, že povolenie na umiestnenie reklamného zariadenia je potrebné v prípade, ak je zariadenie umiestnené na miestach viditeľných z verejných priestorov a spojené s pozemkom, čo v danom prípade bolo splnené.

Podľa krajského súdu v konaní bolo preukázané, že žalobca umiestnil dve reklamné zariadenia na N. bez povolenia príslušného stavebného úradu, správne orgány oboch stupňov dospeli k správne právnemu záveru, že žalobca sa dopustil správneho deliktu a správne postupovali, keď mu uložili sankciu. Stotožnil sa so závermi správnych orgánov aj pokiaľ išlo o výšku uloženej sankcie s poukazom na to, že sankcia bola uložená na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Považujúc rozhodnutie žalovaného, ako aj postup mu predchádzajúci za súladný so zákonom, žalobu v rozsahu a z dôvodov v nej uvedených podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti na ďalšie konanie. Rozsudok ako aj činnosť súdu prvého stupňa v prejednávanvej veci považoval za nesprávny a nezákonný.

V dôvodoch odvolania namietal, že prvostupňový súd v danej veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávne právnemu záveru. Podľa žalobcu z výsledkov dokazovania v danej veci vyplýva, že posudzované reklamné zariadenia boli voľne položené na pozemku, neboli žiadnym spôsobom pevne spojené s pozemkom. Namietal, že nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa viedli následne aj k nesprávne právnemu záveru súdu o tom, že jeho názor korešponduje aj s rozhodnutím Mestského súdu v Prahe v konaní pod sp. zn. 28 Ca 17/93, na ktoré poukazoval práve žalobca. Tvrdil, že

Mestský súd v Prahe v uvedenom rozhodnutí uvádza, že „pouhým položením predmetu na pozemok nedojde k jeho spojeniu s pozemkom; takový výklad by byl rozširujúci a šel by nad rámec zákona“. V prípade predmetných reklamných zariadení nedošlo ku prepojeniu predmetov, ktoré vzniklo určitým mechanickým postupom, reklamné zariadenia boli položené na pozemok (vysypaný štrkom), ale k žiadnemu mechanickému prepojeniu podkladom nedošlo. Súčasne v tejto súvislosti poukázal na prípady uvádzané Mestským súdom v Prahe ako príklady mechanického prepojenia: zabetónovanie paliet alebo konštrukcie pod povrchom.

Žalobca ďalej uviedol, že ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona jasne stanovuje, že povolenie vyžadujú informačné, reklamné a propagačné zariadenia, pokiaľ sú spojené so stavbou alebo s pozemkom. Poukázal na význam pojmu „spojené(ý)“ z jazykového hľadiska (podľa slovníkov slovenského jazyka zverejnených na stránkach internetu), pričom pojem spojený znamená zlúčený do celku.

Ďalej poukázal na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, z ktorého vyplýva pre orgány verejnej moci povinnosť vykladať a uplatňovať všetky zákony a iné všeobecne záväzné predpisy v súlade s ústavou a orgány verejnej moci sú povinné interpretovať a aplikovať všetky právne predpisy z hľadiska ochrany základných práv, s tým, že každý má ústavné právo na taký výklad právnych predpisov, ktorý je v súlade s ústavou, pričom toto právo je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Uviedol, že kľúčovým aspektom je aj zohľadnenie úpravy práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v zmysle úpravy čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, s poukazom na to, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že akékoľvek zasahovanie do užívania práva alebo slobody priznanej Európskym dohovorom musí sledovať legitímny cieľ s tým, že princíp spravodlivej rovnováhy, ktorý je vlastný aj čl. 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru, predpokladá existenciu všeobecného záujmu spoločnosti. Mal za to, že vo svetle vyššie uvedeného, neexistuje legitímny cieľ, ktorý by odôvodňoval výklad ustanovenia § 71 stavebného zákona, podľa ktorého je povolenie potrebné aj na voľne stojace reklamné zariadenia, keďže týmto výkladom a jeho aplikáciou v praxi by dochádzalo k porušeniu práva jednotlivcov na pokojné užívanie svojho majetku, čo je v rozpore s ústavou a dohovorom.

Poukázal tiež na to, že stavebný zákon stanovuje požiadavku na vydanie stavebného povolenia len pre „stavby“, teda konštrukcie pevne spojené so zemou alebo ktorých osadenie vyžaduje úpravu podkladu s tým, že v zmysle stavebného zákona nie je potrebné stavebné povolenie na akúkoľvek inú konštrukciu, pričom stavebný zákon dokonca nevyžaduje stavebné povolenie na všetky stavby. Dôvodil, že ak teda stavebný zákon pri stavbách, ktoré sú základným predmetom úpravy stavebného zákona, vyžaduje stavebné povolenie len v tom prípade, že sú pevne spojené so zemou alebo vyžadujú úpravu podkladu, logicky a systematicky z toho vyplýva, že pre reklamné zariadenia zákonodarca nemal záujem stanoviť prísnejšie kritériá. Vyslovil názor, že výklad, podľa ktorého je potrebné povolenie stavebného úradu aj na reklamné zariadenia, ktoré nie sú pevne spojené so zemou alebo so stavbou, je v rozpore s logikou, majúc za to, že voľné umiestnenie zariadenia na pozemok, nie je možné podmieňovať povolením stavebného úradu.

Žalobca namietal, že krajský súd nevenoval pozornosť jeho námietkam týkajúcim sa aplikácie § 43 stavebného zákona na povoľovanie reklamných zariadení. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi. Uviedol príklady Európskeho súdu: rozhodnutia vo veciach – „Garcia Ruiz v. Španielsko, § 26“; „Hadjianastassiou v. Grécko, § 33“; „Ruiz Torija v. Španielsko, § 30“; „Hiro Balani v. Španielsko, § 28“; „Bochan v. Ukrajina, § 84“ a ako príklady Ústavného súdu SR uviedol rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 311/07, II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 410/06. Podľa žalobcu napádané rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, čím došlo k zásahu do jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že ustanovenia § 55 až § 57 stavebného zákona nie je možné aplikovať na povoľovanie reklamných zariadení, pretože špeciálna úprava povoľovania reklamných zariadení v §§ 71 a nasl. stavebného zákona má v tomto prípade prednosť pred všeobecnou úpravou týkajúcou sa stavieb.

Žalovaný na odvolanie žalobcu sa vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť. Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. Stavebný zákon nezaraďuje reklamné a propagačné zariadenia medzi stavby, ale ich osobitne upravuje v ustanovení § 71 a nasl. stavebného zákona, pričom ustanovenie § 43 písm. a/, ktoré definuje stavbu, sa použije v tomto prípade len primerane. V stavebných veciach nemožno aplikovať jazykový výklad pojmov, pretože stavebný zákon obsahuje presne špecifikovanú úpravu. Informačné, reklamné a propagačné zariadenia nie sú stavby a postup pri ich povoľovaní upravuje stavebný zákon osobitne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. januára 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Podľa § 250ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Preskúmaním spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v obdobnej veci už Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžp/9/2011 rozsudkom z 26. októbra 2011, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/121/2010-39 z 31. januára 2011, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KSUNR-2010-688-004 zo 16. júla 2010 spolu s rozhodnutím Mesta Nitra č. SP4195/2010-013-JUDr.Sp z 30. marca 2010, s tým rozdielom, že v predmetnej veci bola žalobcovi uložená pokuta 2.000 € za porušenie § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, ktorého sa dopustil tým, že v mesiaci jún 2009 na pozemku parc. č. X. v katastrálnom území N. na C. ulici umiestnil a do decembra 2009 užíval 3 kusy reklamných zariadení o rozmeroch 3.000 mm x 2.000 mm bez povolenia

stavebného úradu, pričom vo veci 2Sžp/8/2011 išlo o rovnaké porušenie stavebného zákona za umiestnenie a užívanie 2 kusov reklamných zariadení v rovnakom období na pozemku parc. č. X. v katastrálnom území N. na ulici, pričom žalobcovi bola uložená pokuta 1.300 €.

Vzhľadom k tomu, že ide o skutkovo aj právne totožné veci, nakoľko predmetom posúdenia je porušenie toho istého ustanovenia stavebného zákona za identický skutok, a taktiež argumentácia žalovaného v odvolaní je v oboch prípadoch identická, v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia O.s.p. odvolací súd v tomto prípade uvádza celý text predchádzajúceho rozsudku v odôvodnení:

„Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia a jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca v júni 2009 umiestnil tri kusy reklamných zariadení na C. ulici v N. a tieto užíval až do decembra 2009, kedy ich odstránil; reklamné zariadenia boli umiestnené bez povolenia príslušného stavebného úradu, pričom žalobca tvrdil, že na umiestnenie reklamných zariadení nepotreboval vydanie povolenia, pretože neboli spojené s pozemkom, ale jednalo sa o voľne položené reklamné zariadenia.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu. Konštatoval, že reklamné zariadenia o rozmeroch 3.000 mm x 2.000 mm neboli voľne položené na pozemku, čo preukazuje i vyhotovená fotodokumentácia, keďže umiestnenie reklamných zariadení vyžadovalo úpravu pozemku, a to v tom zmysle, že bolo potrebné upraviť podklad pre ich polozenie, teda vyhlbiť základové lôžko a vysypať ho kamennou drťou, čo jednoznačne preukazuje i fotodokumentácia vyhotovená po odstránení reklamných zariadení a úpravu terénu potvrdila i právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 18.1.2010. Poukázal na to, že stavebný zákon v ust. § 71 vyžaduje udelenie povolenia k umiestneniu reklamných zariadení, ktoré sú spojené s pozemkom alebo stavbou, pričom sa nevyžaduje pevné spojenie s pozemkom, ako je to pri ostatných stavbách. Krajský súd považoval za nepochybné, že umiestnené reklamné

zariadenia boli spojené s pozemkom, pričom toto spojenie vyvodil z vyhlbenia základového lôžka a jeho vysypania kamennou drťou a následného ukotvenia reklamného zariadenia do pozemku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe v konaní pod sp. zn. 28 Ca 17/93, na ktoré poukazoval aj žalobca.

Krajský súd konštatoval, že z ust. § 73 stavebného zákona vyplýva, že na konanie o povolení reklamných a propagačných zariadení sa vzťahujú primerane ustanovenia oddielu 4 stavebného zákona (§ 54 až § 70), t.j. povoľovanie stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác, s poukazom na to, že správne orgány v správnom konaní vo vzťahu k žalobcovi primerane tieto ustanovenia i použili. Podľa názoru krajského súdu v konaní o povolení informačných, reklamných a propagačných zariadení sa ustanovenia stavebného zákona budú vzhľadom na druh, rozsah a predpokladaný vplyv zariadenia aplikovať primerane, pričom sa uplatní zjednodušený spôsob prejednávania s dotknutými orgánmi a účastníkmi, ktorých stanoviská boli zabezpečené ešte pred konaním. Uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdil, že správne orgány vo vzťahu k nemu neoprávnene aplikovali ust. § 43 stavebného zákona, toto ustanovenie definuje stavbu, ktorá je pevne spojená so zemou a zároveň definuje, čo sa rozumie pevným spojením so zemou. Súčasne poukázal na to, že stavebný zákon v ust. § 55 príkladmo vymedzuje, kedy a pri akých stavbách sa stavebné povolenie vyžaduje a v ust. § 56 uvádza, kedy sa stavebné povolenie ani ohlásenie stavby stavebnému úradu nevyžaduje, tvrdiac, že vzhľadom na variabilitu stavieb a im podobných zariadení rozhodovaciú činnosť o požiadavke stavebného povolenia zákonodarca ponechal stavebnému úradu, čo nepochybne vyplýva z ust. § 57 stavebného zákona, teda i rozhodnutie podľa §§ 71 a nasl. o vydaní povolenia na umiestnenie zamýšľaného reklamného a propagačného zariadenia podľa technických parametrov a pod.. Podľa názoru krajského súdu v predmetnej veci v prípade umiestnenia reklamného zariadenia bolo potrebné vychádzať z úpravy uvedenej v §§ 71 a nasl. stavebného zákona, z ktorej vyplýva, že povolenie na umiestnenie reklamného zariadenia je potrebné v prípade, ak je zariadenie umiestnené na miestach viditeľných z verejných priestorov a spojené s pozemkom, čo v danom prípade bolo splnené.

Krajský súd dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že v konaní bolo preukázané, že žalobca umiestnil tri reklamné zariadenia na C. ulici v N. bez povolenia príslušného stavebného úradu, správne orgány oboch stupňov dospeli k správne právnemu záveru, že žalobca sa dopustil správneho deliktu a správne postupovali, keď mu uložili sankciu. Stotožnil sa so závermi správnych orgánov aj pokiaľ išlo o výšku uloženej sankcie s poukazom na to, že

sankcia bola uložená na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Považujúc rozhodnutie žalovaného, ako aj postup mu predchádzajúci za súladný so zákonom, žalobu v rozsahu a z dôvodov v nej uvedených podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p., žalobcovi pre neúspech v konaní nepriznal náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti na ďalšie konanie. Rozsudok ako aj činnosť súdu prvého stupňa v prejednávanvej veci považoval za nesprávny a nezákonný.

V dôvodoch odvolania namietal, že prvostupňový súd v danej veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnemu záveru. Vytýkal prvostupňovému súdu, že po preskúmaní veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože z výsledkov dokazovania v danej veci vyplýva, že posudzované reklamné zariadenia boli voľne položené na pozemku, neboli žiadnym spôsobom pevne spojené s pozemkom. Poukázal na to, že práve tá časť skutkového stavu o tom, či bolo alebo nebolo zariadenie pevne spojené s pozemkom, je významným východiskom pre správne právne posúdenie veci. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v napadnutom rozhodnutí vychádzal však z iných skutočností ako prvostupňový alebo druhostupňový správny orgán, ktorých rozhodnutia posudzoval. Namietal, že nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa viedli následne aj k nesprávnemu záveru súdu o tom, že jeho názor korešponduje aj s rozhodnutím Mestského súdu v Prahe v konaní pod sp. zn. 28 Ca 17/93, na ktoré poukazoval práve žalobca. Tvrdil, že Mestský súd v Prahe v uvedenom rozhodnutí uvádza, že „pouhým položením predmetu na pozemek nedojde k jeho spojení s pozemkom; takový výklad by byl rozširující a šel by nad rámec zákona“. Dôvodil, že v prípade predmetných reklamných zariadení nedošlo ku prepojeniu predmetov, ktoré vzniklo určitým mechanickým postupom, reklamné zariadenia boli položené na pozemok (vysypaný štrkom), ale k žiadnemu mechanickému prepojeniu podkladom nedošlo. Súčasne v tejto súvislosti poukázal na prípady uvádzané Mestským súdom v Prahe ako príklady mechanického prepojenia: zabetónovanie paliet alebo konštrukcie pod povrchom.

Ďalej dôvodil, že ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona jasne stanovuje, že povolenie vyžadujú informačné, reklamné a propagačné zariadenia, pokiaľ sú spojené so

stavbou alebo s pozemkom, s poukazom na význam pojmu „spojené(y)“ z jazykového hľadiska podľa slovníkov slovenského jazyka zverejnených na stránkach internetu.

Ďalej poukázal na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, z ktorého vyplýva pre orgány verejnej moci povinnosť vykladať a uplatňovať všetky zákony a iné všeobecne záväzné predpisy v súlade s ústavou a orgány verejnej moci sú povinné interpretovať a aplikovať všetky právne predpisy z hľadiska ochrany základných práv, s tým, že každý má ústavné právo na taký výklad právnych predpisov, ktorý je v súlade s ústavou, pričom toto právo je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Uviedol, že kľúčovým aspektom je aj zohľadnenie úpravy práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v zmysle úpravy čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, s poukazom na to, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že akékoľvek zasahovanie do užívania práva alebo slobody priznanej Európskym dohovorom musí sledovať legitímny cieľ s tým, že princíp spravodlivej rovnováhy, ktorý je vlastný aj čl. 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru, predpokladá existenciu všeobecného záujmu spoločnosti. Mal za to, že vo svetle vyššie uvedeného, neexistuje legitímny cieľ, ktorý by odôvodňoval výklad ustanovenia § 71 stavebného zákona, podľa ktorého je povolenie potrebné aj na voľne stojace reklamné zariadenia, keďže týmto výkladom a jeho aplikáciou v praxi by dochádzalo k porušeniu práva jednotlivcov na pokojné užívanie svojho majetku, čo je v rozpore s ústavou a dohovorom.

Poukázal tiež na to, že základnou a prioritnou právomocou stavebného úradu v zmysle stavebného zákona je povoľovanie stavieb a z toho dôvodu stavebný zákon v časti Stavebného poriadku sa hĺbkovo venuje práve povoľovaniu stavieb a pri povoľovaní umiestňovania reklamných zariadení len odkazuje na ustanovenia týkajúce sa povoľovania stavieb. Tvrdil, že zo stavebného zákona vyplýva, že stavebný zákon stanovuje požiadavku na vydanie stavebného povolenia len pre „stavby“, teda konštrukcie pevne spojené so zemou alebo ktorých osadenie vyžaduje úpravu podkladu s tým, že v zmysle stavebného zákona nie je potrebné stavebné povolenie na akúkoľvek inú konštrukciu, pričom stavebný zákon dokonca nevyžaduje stavebné povolenie na všetky stavby. Dôvodil, že ak teda stavebný zákon pri stavbách, ktoré sú základným predmetom úpravy stavebného zákona, vyžaduje stavebné povolenie len v tom prípade, že sú pevne spojené so zemou alebo vyžadujú úpravu podkladu, logicky a systematicky z toho vyplýva, že pre reklamné zariadenia zákonodarca nemal záujem stanoviť prísnejšie kritériá. Vyslovil názor, že výklad, podľa ktorého je potrebné povolenie stavebného úradu aj na reklamné zariadenia, ktoré nie sú pevne spojené so zemou alebo so

stavbou, je v rozpore s logikou, majú za to, že voľné umiestnenie zariadenia na pozemok, nie je možné podmieňovať povolením stavebného úradu.

Taktiež namietal, že ustanovenia § 55 až § 57 stavebného zákona nie je možné aplikovať na povoľovanie reklamných zariadení, pretože špeciálna úprava povoľovania reklamných zariadení v §§ 71 a nasl. stavebného zákona má v tomto prípade prednosť pred všeobecnou úpravou týkajúcou sa stavieb.

Vytýkal súdu prvého stupňa, že nevenoval pozornosť jeho námietkam v žalobe týkajúcej sa aplikácii § 43 stavebného zákona správnymi orgánmi oboch stupňov na povoľovanie reklamných zariadení a s jeho argumentmi k dôvodom uvádzaným správnymi orgánmi sa vôbec nevysporiadal, keď v napádanom rozsudku vôbec nereagoval na jeho konkrétne argumenty uvedené v žalobe. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi. Uviedol príklady Európskeho súdu: rozhodnutia vo veciach – „Garcia Ruiz v. Španielsko, § 26“; „Hadjianastassiou v. Grécko, § 33“; „Ruiz Torija v. Španielsko, § 30“; „Hiro Balani v. Španielsko, § 28“; „Bochan v. Ukrajina, § 84“ a ako príklady Ústavného súdu SR uviedol rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 311/07, II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 410/06. Dôvodil, že vzhľadom k tomu, že napádané rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, došlo k zásahu do jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaný na odvolanie žalobcu sa vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť. Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. Nesúhlasil s dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi podľa § 106 ods. 1, písm. e/ stavebného zákona pokutu, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný správny orgán rozhodoval s konečnou platnosťou o pokute uloženej žalobcovi podľa § 106 ods. 1, písm. e/ stavebného zákona.

Podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 400.000,--Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá uskutočňuje alebo užíva informačné, reklamné alebo propagačné zariadenia bez predpísaného povolenia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona povolenie stavebného úradu vyžadujú, pokiaľ na to nie sú príslušné podľa osobitných predpisov iné orgány informačné, reklamné a propagačné zariadenia, pokiaľ sa umiestňujú na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom.

Podľa § 72 ods. 1, 2 stavebného zákona podať žiadosť o povolenie terénnych, ťažobných a im podobných alebo s nimi súvisiacich prác, informačných, reklamných a propagačných zariadení je oprávnený vlastník pozemku alebo ten, kto má iné oprávnenie užívať pozemok na požadovaný účel.

Podat' žiadosť o povolenie informačných, reklamných a propagačných zariadení je oprávnená aj právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá má písomnú dohodu s vlastníkom stavby či pozemku alebo s tým, kto má časove neobmedzené právo užívať stavbu či pozemok, na ktorom sa má zariadenie umiestniť.

Podľa § 73 stavebného zákona na konanie o povolení terénnych úprav, ťažobných a im podobných alebo s nimi súvisiacich prác, informačných, reklamných a propagačných zariadení sa vzťahujú primerane ustanovenia oddielu 4.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – ďalej len „správny poriadok“).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolačí súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v správnom konaní náležite v intenciách citovaných právnych noriem, v konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako účastníkom konania, vo veci si zadovážili dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a svoje rozhodnutia taktiež riadne odôvodnili, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Medzi účastníkmi ostala sporná aplikácia ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, ako základný predpoklad uloženia sankcie za správny delikt v zmysle § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona, keď správne orgány oboch stupňov tvrdili, že žalobca sa dopustil správneho deliktu tým, že umiestnil a užíval reklamné zariadenia bez povolenia stavebného úradu a žalobca tvrdil, že na umiestnenie predmetných reklamných zariadení nebolo potrebné vydanie povolenia stavebného úradu, pretože reklamné zariadenia neboli spojené so stavbou a ani s pozemkom, z ktorých dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť k preukázaniu skutku a k správnosti aplikácie právnej normy ustanovenej v § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona.

Odvolačí súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu zistil, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Mesto Nitra zo dňa 30.3.2010 č. SP4195/2010-013-JUDr.Sp, ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 106 ods. 1, písm. e/ stavebného zákona uložil žalobcovi pokutu vo výške 2.000 € za porušenie § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona, ktorého sa dopustil tým, že v mesiaci jún 2009 na pozemku parc. č. X. kat. úz. N. na C. ul. umiestnil a do decembra 2009 užíval 3 kusy reklamných zariadení o rozmeroch 3.000 mm x 2.000 mm, a to bez predpísaného povolenia stavebného úradu.

Odvolačí súd z administratívneho spisu ďalej zistil, že Mesto Nitra pri výkone štátneho stavebného dohľadu vykonalo miestnu ohliadku v spojení s rokovaním zúčastnených strán,

v danom prípade aj so žalobcom dňa 8.12.2009, o čom spísal záznam, z ktorého vyplýva, že orgán ŠSD zistil, že v mesiaci jún 2009 boli osadené 3 ks reklamných zariadení na pozemku p.č. X. k.ú. N.N. ktorého nájomcom je SR Slovenská správa ciest Bratislava, Miletičova 19, o rozmeroch 3.000 mm x 2.000 mm, zástupca žalobcu do záznamu uviedol, že informačné reklamné a propagačné materiály, ktoré nie sú spojené so stavbou alebo pozemkom, povolenie stavebného úradu nevyžadujú a preto ho nežiadali. Zo zápisnice z ústneho pojednávania vo veci správnych deliktov spísanej správnym orgánom prvého stupňa dňa 18.1.2010 odvolací súd zistil, že právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca sa nedopustil žiadnych správnych deliktov a ak by mal správny orgán za to, že správnych deliktov sa dopustil, poukázal na to, že predmetné RZ ešte pred začatím správneho konania boli odstránené, t.j. v priebehu mesiaca december 2009 a na otázku dôvodu odstránenia RZ odpovedal: „dôvody odstránenia neuvedieme, z dôvodu odstránenia však žiadame správny orgán, aby pri prípadnom ukladaní pokuty vzal do úvahy skutočnosť, že zariadenia boli už odstránené a zároveň, aby uložil pokutu proporcionálne tak vysokej, ako ukladá pokuty za podobné porušenia stavebného zákona“.

Odvolací súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky za ktorých k spáchaniu došlo a následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona ustanovil, že povolenie stavebného úradu vyžadujú, pokiaľ na to nie sú príslušné podľa osobitných predpisov iné orgány, informačné, reklamné a propagačné zariadenia, ak sa umiestňujú na miestach viditeľných z verejných priestorov a sú spojené so stavbou alebo pozemkom.

Novelou stavebného zákona (zákonom č. 229/1997 Z. z.) došlo k výraznému rozšíreniu rozhodovacej právomoci obce, ktorá vykonáva činnosť stavebného úradu na úseku informačných, reklamných a propagačných zariadení.

Požiadavky na zariadenia pre informácie, reklamu a propagáciu sú zakotvené v § 55 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z. o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických

požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Pri ich umiestňovaní a povoľovaní sa posudzuje predovšetkým ich estetické pôsobenie, bezpečnosť, funkcia a ich stabilita. V zmysle uvedenej právnej úpravy informačné, reklamné a propagačné zariadenie nesmie svojím vyhotovením a umiestnením rušiť krajinný ráz, ohrozovať verejnú bezpečnosť a poriadok, brániť rozhľad na pozemnej komunikácii a na ceste, nad prípustnú mieru obťažovať okolie a obytné prostredie hlukom alebo osvetlením. Umiestnením a prevádzkou zariadenia nesmie vzniknúť na pozemnej komunikácii, verejnej ploche a verejnom priestranstve prekážka pre osoby s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. V ochrannom pásme vodného toku, železničnej dráhy, pozemnej komunikácie a v dosahu chránenej pamiatky, prírodného osobitne chráneného územia a pri významnom rekreačnom alebo kúpeľnom zariadení sa môže informačné, reklamné a propagačné zariadenie umiestniť, ak sú splnené podmienky podľa príslušných osobitných predpisov (napríklad zákon č. 49/2002 Z. z., zákon č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 287/1994 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov). Informačné, reklamné a propagačné zariadenie umiestnené na budove musí byť prispôbené jej architektúre a nesmie rušiť základné členenie priečelia a jeho významné detaily.

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva povinnosť vlastníka, nájomcu alebo iného zriaďovateľa informačného, reklamného a propagačného zariadenia si vyžiadať povolenie od stavebného úradu, pokiaľ uvedené zariadenie umiestňuje na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom a povinnosť stavebného úradu pri vydávaní takéhoto povolenia postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v oddiele 5 druhej časti stavebného zákona upravujúcej povolenie terénnych úprav, prác a zariadení (§§ 71 až 74), na ktoré konanie v zmysle § 73 stavebného zákona sa primerane vzťahujú ustanovenia oddielu 4, upravujúceho povoľovanie stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác.

Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovuje zákonné podmienky pre umiestnenie a užívanie predmetných zariadení tak, že pre ich umiestnenie sa vyžaduje povolenie stavebného úradu, ak sú spojené so stavbou alebo pozemkom, pričom bližšie nešpecifikuje zákonné podmienky, za splnenia ktorých možno konštatovať, že predmetné zariadenie je spojené so stavbou alebo pozemkom. Odvolací súd zastáva názor, že pri posudzovaní spojenia takéhoto zariadenia so

stavbou alebo pozemkom je potrebné vychádzať z účelu a funkčnosti tohto zariadenia, pričom nie je možné ustanovenie § 43 stavebného zákona aplikovať a to ani primerane v zmysle § 73. Právnu úpravu ustanovenú v § 43 nie je možné na uvedené zariadenia aplikovať nielen z dôvodu, že táto právna úprava ustanovuje zákonom predpokladané podmienky stavby, pričom v prípade informačného, reklamného a propagačného zariadenia nejde o stavbu, ale aj z dôvodu, že na ňu zákonodarca v § 73 v danom prípade ani neodkazuje.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za právne irelevantné tvrdenia žalobcu, že zo stavebného zákona vyplýva, že stavebný zákon stanovuje požiadavku na vydanie stavebného povolenia len pre „stavby“, teda konštrukcie pevne spojené so zemou alebo ktorých osadenie vyžaduje úpravu podkladu s tým, že v zmysle stavebného zákona nie je potrebné stavebné povolenie na akúkoľvek inú konštrukciu, pričom stavebný zákon dokonca nevyžaduje stavebné povolenie na všetky stavby, a preto pre reklamné zariadenia zákonodarca nemal záujem stanoviť prísnejšie kritériá, majúc za to, že výklad, podľa ktorého je potrebné povolenie stavebného úradu aj na reklamné zariadenia, ktoré nie sú pevne spojené so zemou alebo so stavbou, je v rozpore s logikou, ako aj, že voľné umiestnenie zariadenia na pozemok nie je možné podmieňovať povolením stavebného úradu. Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovuje ako zákonnú podmienku pre vyžiadanie si povolenia stavebného úradu, ak predmetné zariadenia sú spojené so stavbou alebo pozemkom, pričom predpokladá spojenie zariadenia so zemou, avšak nie pevné spojenie so zemou tak, ako to vyžaduje pri stavbách. Vôľou zákonodarcu uvedenou právnu úpravou bolo, aby stavebný úrad tieto zariadenia posudzoval z hľadísk vyššie uvedených a tým zabezpečoval ochranu záujmov verejného významu v obci.

Taktiež odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, že ustanovenia § 55 až § 57 stavebného zákona nie je možné aplikovať na povoľovanie reklamných zariadení, pretože špeciálna úprava povoľovania reklamných zariadení v §§ 71 a nasl. stavebného zákona má v tomto prípade prednosť pred všeobecnou úpravou týkajúcou sa stavieb. Správne orgány ako aj súd prvého stupňa v danej veci správne konštatovali, že ustanovenia 4 oddielu (§§ 55 až 57) je možné na danú problematiku aplikovať len primerane. Z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov ako aj z odôvodnenia rozhodnutia súdu nevyplýva, že danú vec posudzovali v zmysle právnej úpravy namietanej

žalobcom primárne, avšak z odôvodnenia ich rozhodnutí vyplýva, že vec posudzovali v zmysle právnej úpravy ustanovenej v §§ 71 a nasl. stavebného zákona.

Zo skutkových okolností v danej veci je zrejmé, že predmetné zariadenia žalobca umiestnil na pozemku v C. ulici v N. a užíval ich od júna do decembra 2009, kedy ich odstránil, teda umiestnil ich na miestach viditeľných z verejných priestorov a vychádzajúc z ich funkčnosti, keď plnili účel reklamy a informácií takmer 6 mesiacov, museli byť spojené s pozemkom, pretože inak by k ich odstráneniu mohlo dôjsť v dôsledku napríklad poveternostných vplyvov a to aj s prihliadnutím na ich rozmernosť (3.000 mm x 2.000 mm). Podľa názoru odvolacieho súdu posudzovanie pojmu „spojenie“ nie je možné tak, ako to tvrdil žalobca v odvolaní s poukazom na význam pojmu „spojené(y)“ z jazykového hľadiska podľa slovníkov slovenského jazyka zverejnených na stránkach internetu, pretože význam slova „spojenie“ nie je možné vytrhnúť z kontextu deja a vždy je potrebné posudzovať význam tohto pojmu v kontexte účelu a významu sa ho týkajúcej a to aj vzhľadom na právnu úpravu v konkrétnej veci. Z uvedených dôvodov je potrebné posudzovať slovné spojenie s vecou s účelom a významom právnej úpravy zákonodarcom predpokladanej pri umiestňovaní reklamných zariadení na pozemku v súvislosti s ich funkčnosťou. Vôľou zákonodarcu právnu úpravou ustanovenou v § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona bolo zveriť do právomoci stavebného úradu posudzovať charakter a vplyv informačných, reklamných a propagačných zariadení umiestňovaných na verejnom priestranstve v obci, ak boli spojené so zemou alebo so stavbou.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade žalobca umiestnil 3 ks reklamných zariadení v rozpore s § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona, pretože bolo preukázané, že žalobca umiestnil a užíval predmetné zariadenia na viditeľnom priestranstve (na C. ul. v N.) bez povolenia stavebného úradu, keďže skutkové zistenia nasvedčujú tomu, že tieto zariadenia boli spojené s pozemkom. K takémuto záveru, že zariadenia boli na pozemku umiestnené spojením so zemou, svedčia skutočnosti vyplývajúce z fotodokumentácie, záznamov z miestneho zisťovania ŠSD, čo napokon ani žalobca nepopieral, pričom nemohli byť voľne umiestnené na pozemku tak, ako sa bránil žalobca, ale museli byť spojené s pozemkom, pretože slúžili reklame takmer 6 mesiacov, pričom boli vystavené poveternostným vplyvom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zastáva zhodný záver ako súd prvého stupňa a ako aj správne orgány oboch stupňov, že žalobca sa umiestnením a užívaním reklamných zariadení v danom prípade dopustil porušenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, a preto správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď mu za uvedené porušenie právnej povinnosti uložili administratívnu sankciu podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu, že súd prvého stupňa nevenoval pozornosť jeho žalobným námietkam týkajúcich sa aplikácii § 43 stavebného zákona správnymi orgánmi oboch stupňov na povoľovanie reklamných zariadení a s jeho argumentmi k dôvodom správnymi orgánmi uvádzanými sa vôbec nevysporiadal, keď v napádanom rozsudku vôbec nereagoval na jeho konkrétne argumenty uvedené v žalobe, s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak Európsky súd ako aj Ústavný súd venujú veľkú pozornosť otázkam práva na proces, súčasťou ktorého je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje (napr. I. ÚS 241/07, I. ÚS 402/08, I. ÚS 342/2010), že nezávislosť rozhodovania orgánov verejnej moci sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj ich povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Rovnako EŠLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999). Judikatúra EŠLP a ani Ústavného súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Súd prvého stupňa v danej veci postupoval v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu týkajúcou sa odôvodnenia rozhodnutia súdu,

pretože z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že preskúmal zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov v rozsahu žalobných dôvodov a svoje závery uviedol v rozhodnutí jasným a zrozumiteľným spôsobom. Nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa sa zaoberať všetkými argumentmi žalobcu uvedenými v jeho žalobe a vyjadrovať sa ku všetkým jeho námietkam. Súd prvého stupňa sa správne vyjadril k podstate veci, ktorou v danom prípade je porušenie právnej povinnosti žalobcu vyplývajúcej mu z § 71 ods. 1 stavebného zákona, ku ktorej podal odpoveď k žalobným námietkam v dostatočnom rozsahu. Nevyjadrenie sa k argumentom aplikácie § 43 stavebného zákona odvolací súd nepovažuje za takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené, odvolacie námietky žalobcu považoval za neopodstatnené.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného a rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali a rozhodli v súlade so zákonom, a preto odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne a právne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania pretože bol v tomto konaní neúspešný.“

Vzhľadom k tomu, že predmetná vec sa od citovaného rozsudku odlišuje len v počte a mieste umiestnených reklamných zariadení a vo výške uloženej pokuty, avšak posúdenie porušenia ustanovení stavebného zákona je v oboch prípadoch rovnaké, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 25. januára 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth